

ROZSUDEK SOUDU (prvního rozšířeného senátu)

11. května 2005 *

Ve spojených věcech T-111/01 a T-133/01,

Saxonia Edelmetalle GmbH, se sídlem v Haslbrücke (Německo), zastoupená
P. von Woedtke, advokátem,

žalobkyně ve věci T-111/01,

a

J. Riedemann, jako správce konkursní podstaty společnosti **ZEMAG GmbH**,
v likvidaci, se sídlem v Zeitz (Německo), zastoupený U. Vahlhausem, advokátem,
s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně ve věci T-133/01,

* Jednací jazyk: němčina.

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené V. Kreuzschitzem a V. Di Bucci, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je zrušení rozhodnutí Komise 2001/673/ES ze dne 28. března 2001 ohledně státní podpory poskytnuté Německem EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG, která se stala Lintra Beteiligungsholding GmbH, se společnostmi Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte GmbH, LandTechnik Schlüter GmbH, ILKA MAFA Kältetechnik GmbH, SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH, SKL Spezialapparatebau GmbH, Magdeburger Eisengießerei GmbH, Saxonia Edelmetalle GmbH a Gothaer Fahrzeugwerk GmbH (Úř. věst. L 236, s. 3),

**SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (první rozšířený senát),**

ve složení B. Vesterdorf, předseda, M. Jaeger, P. Mengozzi, M. E. Martins Ribeiro a F. Dehousse, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: D. Christensen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. června 2004,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Článek 87 odst. 1 ES stanoví:

„Podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné se společným trhem, nestanoví-li tato smlouva jinak.“

2 Článek 88 odst. 2 ES stanoví:

„Zjistí-li Komise poté, co vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek, že podpora poskytovaná některým státem nebo ze státních prostředků není slučitelná se společným trhem podle článku 87 nebo že je zneužívána, rozhodne, že dotyčný stát ve lhůtě stanovené Komisí takovou podporu zruší nebo upraví [...]“

3 Rada přijala dne 22. března 1999 nařízení (ES) č. 659/1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88] Smlouvy o ES (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339).

4 Podle čl. 1 písm. g) nařízení č. 659/1999 je „zneužitím podpory“ „podpora použitá příjemcem v rozporu s rozhodnutím přijatým na základě čl. 4 odst. 3 nebo čl. 7 odst. 3 nebo 4 tohoto nařízení“, a sice v rozporu buď s rozhodnutím nevznášet námitky proti poskytnutí podpory, nebo s rozhodnutím prohlašujícím slučitelnost podpory se společným trhem, přičemž k tomuto rozhodnutí mohou být připojeny podmínky a povinnosti.

5 Článek 6 odst. 1 nařízení č. 659/1999 stanoví:

„Rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení shrne relevantní faktické a právní otázky, zahrne předběžné hodnocení Komise o charakteru navrhovaného opatření jako podpory a vyloží pochybnosti o jeho slučitelnosti se společným trhem. Rozhodnutí vyzve dotyčný členský stát a ostatní zúčastněné strany, aby předložily připomínky v předepsané lhůtě, která obvykle nepřesáhne jeden měsíc. V řádně odůvodněných případech může Komise předepsanou lhůtu prodloužit.“

6 Podle článku 10 nařízení č. 659/1999:

„1. Pokud má Komise k dispozici informace týkající se údajné protiprávní podpory, přezkoumá je bezodkladně bez ohledu na jejich zdroj.“

2. V případě nutnosti si Komise vyžádá informace od dotyčného členského státu. Ustanovení čl. 2 odst. 2 a čl. 5 odst. 1 a 2 se použijí přiměřeně.

3. Pokud navzdory upomínce podle čl. 5 odst. 2 dotyčný členský stát neposkytne požadované informace ve lhůtě předepsané Komisí nebo pokud poskytne neúplné informace, Komise si rozhodnutím vyžádá poskytnutí informací (dále jen „příkaz k poskytnutí informací“). Rozhodnutí blíže určí, které informace jsou požadovány, a předepíše přiměřenou lhůtu, ve které mají být poskytnuty.“

7 Článek 13 odst. 1 nařízení č. 659/1999 stanoví:

„Přezkoumání možné protiprávní podpory je zakončeno přijetím rozhodnutí podle čl. 4 odst. 2, 3 nebo 4. V případě rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení je přezkoumání zakončeno přijetím rozhodnutí podle článku 7. Nesplní-li členský stát příkaz k poskytnutí informací, je rozhodnutí přijato na základě dostupných informací.“

8 Článek 14 nařízení č. 659/1999 stanoví:

„1. Je-li v případech protiprávní podpory přijato záporné rozhodnutí, Komise rozhodne, že dotyčný členský stát učiní všechna nezbytná opatření, aby příjemce podporu navrátil (dále jen „rozhodnutí o navrácení“). Komise nebude vyžadovat navrácení podpory, pokud by to bylo v rozporu s obecnými zásadami práva Společenství.“

2. Podpora, která má být navrácena podle rozhodnutí o navrácení, zahrnuje úroky v přiměřené výši stanovené Komisí. Úroky jsou splatné od data, kdy byla protiprávní podpora k dispozici příjemci, do data jejího navrácení.

3. Aniž je dotčen příkaz Soudního dvora Evropských společenství podle článku [242] Smlouvy, navrácení se provede bezodkladně a v souladu s postupy vnitrostátního práva dotyčného členského státu za předpokladu, že umožňují okamžitý a účinný výkon rozhodnutí Komise. Aniž je dotčeno právo Společenství, učiní za tímto účelem a v případě řízení před vnitrostátními soudy dotyčné členské státy všechny nezbytné kroky v rámci jejich právních řádů, včetně dočasných opatření.”

9 Kromě toho článek 16 nařízení č. 659/1999, nazvaný „Zneužití podpory“, uvádí:

„Aniž je dotčen článek 23, může Komise v případech zneužití podpory zahájit formální vyšetřovací řízení podle čl. 4 odst. 4. Články 6, 7, 9 a 10, čl. 11 odst. 1, články 12, 13, 14 a 15 se použijí přiměřeně.“

Skutečnosti předcházející sporu

10 V roce 1993 se spojilo osm podniků bývalé Německé demokratické republiky [Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte (ZEMAG) GmbH, LandTechnik Schlüter GmbH, ILKA MAFA Kältetechnik GmbH, SKL Motoren- und Systembautechnik

GmbH, SKL Spezialapparatebau GmbH, Magdeburger Eisengießerei GmbH, Saxonia Edelmetalle GmbH et Gothaer Fahrzeugwerk GmbH] v holdingovou společnost, EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG, ve vlastnictví Treuhandanstalt (která se poté stala Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben, dále jen „BvS“) za účelem restrukturalizace a privatizace.

- 11 Smlouvou o privatizaci podepsanou dne 25. listopadu 1994 prodala BvS všech zmíněných osm podniků osobní společnosti podle německého práva, Emans & Partner GbR. Osm podniků a holdingová společnost EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG, která se stala Lintra Beteiligungsholding GmbH (dále jen „holdingová společnost Lintra“), vytvořily tedy skupinu Lintra.

- 12 Vzhledem k tomu, že jak privatizační projekt, tak i související plán restrukturalizace, obsahovaly opatření podpory, Německá spolková republika oznámila tato opatření Komisi dopisem ze dne 19. ledna 1995.

- 13 Rozhodnutím SG (96) D/4218 ze dne 13. března 1996, jehož stručné shrnutí bylo zveřejněno v Úř. věst. C 168, s. 10 (dále jen „rozhodnutí ze dne 13. března 1996“), povolila Komise vyplacení oznámených podpor, považovaných za slučitelné zejména s čl. 92 odst. 3 písm. c) Smlouvy o ES [nyní po změně čl. 87 odst. 3 písm. c) Smlouvy o ES]. Toto rozhodnutí bylo oznámeno německým orgánům dopisem ze dne 23. dubna 1996. Celková částka povolených podpor, která měla být vyplacena skupině Lintra, činila 824 200 000 německých marek (DEM).

- 14 Zatímco původně bylo plánováno, že dceřiné společnosti holdingové společnosti (dále jen „dceřiné společnosti Lintra“ nebo „dceřiné společnosti“) se stanou ziskovými v roce 1998, musela BvS zasáhnout na začátku roku 1997, aby zabránila úpadku celé skupiny. Podle smlouvy uzavřené dne 6. ledna 1997 se společnostmi,

kteřé převzaly skupinu, se BvS vzdala jakékoli odpovědnosti spojené se smlouvou o privatizaci. BvS za to obdržela právo znovu nabyt v jakémkoli okamžiku jakoukoli dceřinou společností za symbolickou 1 DEM. Podle téže smlouvy holdingová společnost Lintra měla za hlavní cíl postoupit dceřiné společnosti jako celek nebo zčásti společností, které převzaly skupinu.

- 15 Poté, co skupina Lintra převzala kontrolu na základě smlouvy ze dne 6. ledna 1997, BvS se rozhodla prodat jedinou společnost skupiny, a to Saxonia Edelmetalle, která již byla v této době zisková bez poskytnutí nových podpor. Žalobkyně ve věci T-111/01, která působí v oblasti ražby mincí, byla znovu nabytá společností Vereinigte Deutsche Nickelwerke AG v roce 1997.
- 16 Zároveň se BvS rozhodla provést restrukturalizaci několika dalších dceřiných společností, mezi nimiž společnost ZEMAG, s cílem připravit tyto potenciálně ziskové podniky na jejich postoupení průmyslovým partnerům v co nejkratší době. Společnost ZEMAG, žalobkyně ve věci T-133/01, která působí v oblasti strojů pro hnědouhelné doly, byla postoupena společnosti Jacobi & Lobeck na konci roku 1997.
- 17 Smlouvou uzavřenou v průběhu září 1999 mezi BvS, holdingovou společností Lintra a zbývajícími společnostmi, které převzaly skupinu, znovu nabytá BvS holdingovou společností Lintra za 1 DEM. Od 1. ledna 2000 je tato společnost v likvidaci.
- 18 Vzhledem k tomu, že Komise obdržela oznámení Spolkové republiky Německo o nových podporách na restrukturalizaci v roce 1998, zaslala dopisem ze dne 25. června 1998 německým orgánům seznam otázek.

19 Dopisem ze dne 22. června 1999 Komise informovala Spolkovou republiku Německo o jejím rozhodnutí zahájit řízení stanovené v čl. 88 odst. 2 ES. V tomto rozhodnutí (Úř. věst. C 238, s. 4), Komise prohlásila, že skutečně vyplacená částka podpor od prvního oznámení německými orgány byla nižší, než byla částka povolená v rozhodnutí ze dne 13. března 1996. Uvedla nicméně, že na určité části vyplacených podpor, mezi nimiž na půjčku ze státní pokladny ve výši 12 000 000 DEM, se nevztahovalo rozhodnutí ze dne 13. března 1996. Komise vyjádřila rovněž své pochybnosti ohledně následujících bodů:

— úplného a přesného charakteru informací obdržných před rozhodnutím ze dne 13. března 1996;

— použití podpor schválených rozhodnutím ze dne 13. března 1996;

— poskytnutí dalších podpor skupině Lintra.

20 Dopisy ze dne 18. října 1999 a 10. března 2000 německé orgány odpověděly na otázky a zjištění učiněná Komisí v jejím rozhodnutí o zahájení řízení stanoveného v čl. 88 odst. 2 ES. Z těchto informací vyplývá zejména, že:

— od prvního oznámení německých orgánů činila celková částka podpor vyplacených BvS skupině Lintra 658 200 000 DEM;

- dne 31. prosince 1997 byla částka 34 978 000 DEM uvedena v účetnictví holdingové společnosti Lintra;

- půjčka ze státní pokladny ve výši 12 000 000 DEM byla poskytnuta v roce 1997 dceřiným společnostem Lintra, jejichž restrukturalizace musela být provedena a zvláště společnosti ZEMAG.

21 Vzhledem k tomu, že Komise považovala tyto informace za nedostatečné, dne 1. srpna 2000 přikázala německým orgánům na základě čl. 10 odst. 3 nařízení č. 659/1999, aby jí poskytly ve lhůtě jednoho měsíce ode dne obdržení rozhodnutí o příkazu (dále jen „rozhodnutí o příkazu ze dne 1. srpna 2000“), všechny informace nezbytné pro určení způsobu rozdělení výdajů holdingové společnosti Lintra mezi různé dceřiné společnosti a pro jejich náležité připsání částky podpory zbývající na účtech holdingové společnosti Lintra. Komise rovněž vyzvala Spolkovou republiku Německo, aby upřesnila v jakém rozsahu byly příspěvky zaplacené dceřinými společnostmi holdingové společnosti Lintra financovány z podpor, a zdůraznila, že v případě neposkytnutí těchto informací, přijme rozhodnutí na základě informací, které má k dispozici. Nakonec Komise požádala německé orgány, aby předaly přímo kopii rozhodnutí o příkazu ze dne 1. srpna 2000 případným příjemcům podpor.

22 Německé orgány odpověděly na toto rozhodnutí o příkazu dopisem ze dne 2. října 2000, doplněným dopisem ze dne 31. října 2000, ke kterému byla přiložena zpráva účetního znalce týkající se případné žádosti o vrácení podpor skupinou Lintra. V těchto dokumentech německé orgány potvrdily, že dne 31. prosince 1997 byla částka 34 978 000 DEM, poskytnutá Spolkovou republikou Německo skupině Lintra, uvedena v účetnictví holdingové společnosti Lintra. Navíc z těchto informací vyplývá, že zmíněná částka byla složena jednak ze zůstatku ve výši 22 978 000 DEM uvedeném ve vlastním kapitálu holdingové společnosti Lintra a jehož větší část

(18 638 000 DEM) byla tvořena skupinovými poplatky zaplacenými dceřinými společnostmi holdingové společnosti, a jednak z částky ve výši 12 000 000 DEM určené k pokrytí výdajů, které holdingová společnost Lintra vynaložila za účelem restrukturalizace dceřiných společností, které se mohly stát ziskovými po roce 1997.

23 Dne 1. března 2001 byl J. Riedemann ustanoven soudním správcem společnosti ZEMAG, která vstoupila do likvidace.

24 Rozhodnutím 2001/673/ES ze dne 28. března 2001 ohledně státní podpory poskytnuté Německem EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG (která se stala Lintra Beteiligungsholding GmbH, se společnostmi Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte GmbH, LandTechnik Schlüter GmbH, ILKA MAFA Kältetechnik GmbH, SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH, SKL Spezialapparatebau GmbH, Magdeburger Eisengießerei GmbH, Saxonia Edelmetalle GmbH a Gothaer Fahrzeugwerk GmbH) (Úř. věst. L 236, s. 3, dále jen „napadené rozhodnutí“), Komise shledala, že podpory ve výši 623 224 000 DEM byly poskytnuty v souladu s rozhodnutím ze dne 13. března 1996 (článek 1 napadeného rozhodnutí). Naopak podle článku 2 napadeného rozhodnutí Komise shledala, že podpory ve výši 34 978 000 DEM, které byly schváleny na restrukturalizaci dceřiných společností Lintra, byly zneužity ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES. Komise tedy požádala Spolkovou republiku Německo, aby přijala všechna opatření nezbytná, aby holdingová společnost Lintra a dceřiné společnosti Lintra částku 34 978 000 DEM podle dále určených podmínek vrátily. Jednak musí požadovat vrácení částky 12 000 000 DEM, která byla odsouhlasena ve formě půjčky ze státní pokladny některým dceřiným společnostem Lintra a na kterou se podle Komise nevztahuje rozhodnutí ze dne 13. března 1996, po uvedených dceřiných společnostech, z čehož část ve výši 4 077 000 DEM po společnosti ZEMAG. Kromě toho zbývající část podpor ve výši 22 978 000 DEM musí navrátit holdingová společnost Lintra, která je odpovědná za celou částku jakožto solidární dlužník, jakož i všechny dceřiné společnosti Lintra podle daného rozdělovacího klíče. Na základě tohoto rozdělovacího klíče článek 3

napadeného rozhodnutí ukládá Spolkové republice Německo, aby společnost Saxonia Edelmetalle navrátila částku 3 195 559 DEM a společnost ZEMAG částku 2 419 271 DEM. Spolková republika Německo má tedy povinnost požadovat po posledně uvedeném podniku navrácení celkové částky 6 496 271 DEM. Podpory, které mají být navráceny, jsou zvýšeny o úroky za období ode dne, kdy zneužitá podpory byly dány příjemcům k dispozici až do dne jejich skutečného navrácení.

Řízení a návrhy účastníků řízení

- 25 Návrhy došlými kanceláři Soudu dne 23. května 2001 a 12. června 2001, zapsanými do rejstříku pod čísly T-111/01 a T-133/01, podaly žalobkyně projednávané žaloby.
- 26 Samostatným podáním došlým kanceláři Soudu dne 14. června 2001 podala žalobkyně ve věci T-111/01 rovněž návrh směřující k získání odkladu výkonu napadeného rozhodnutí.
- 27 Usnesením ze dne 2. srpna 2001, Saxonia Edelmetalle v. Komise (T-111/01 R, Recueil, s. II-2335) zamítl předseda Soudu návrh na předběžné opatření.
- 28 Písemné části řízení byly ukončeny dne 10. ledna 2002 ve věci T-111/01 a dne 11. ledna 2002 ve věci T-133/01.

29 Na základě zprávy soudce zpravodaje Soud (první rozšířený senát) v rámci organizačních procesních opatření vyzval účastníky řízení, aby odpověděli na určité otázky a předložili určité dokumenty.

30 Usnesením předsedy prvního rozšířeného senátu Soudu ze dne 17. prosince 2003 byly spojeny věci T-111/01 a T-133/01 pro účely ústní části řízení a vyhlášení rozsudku v souladu s článkem 50 jednacího řádu Soudu.

31 Po rozhodnutí Soudu zahájit ústní část řízení byly vyslechnuty řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Soudu při jednání konaném dne 29. června 2004.

32 Žalobkyně ve věci T-111/01 navrhuje, aby Soud:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

33 Žalobkyně ve věci T-133/01 navrhuje, aby Soud:

— zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se jí týká;

— podpůrně zrušil napadené rozhodnutí v plném rozsahu;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

34 Komise navrhuje, aby Soud ve věcech T-111/01 a T-133/01:

— zamítl žaloby;

— uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

35 Na podporu svých návrhů na zrušení předkládají žalobkyně každá pět žalobních důvodů, z nichž čtyři společné, o kterých se Soud domnívá, že je nutno je přezkoumat v následujícím pořadí: zaprvé společný žalobní důvod vycházející z porušení práv žalobkyň v rámci řízení stanoveného v čl. 88 odst. 2 ES; zadruhé žalobní důvod vycházející z nesprávných skutkových zjištění v napadeném rozhodnutí (věc T-133/01); zatřetí žalobní důvod vycházející z domnělého pochybení ohledně konstatování zneužití podpor povolených rozhodnutím ze dne 13. března 1996 (věc T-111/01); začtvrté společný žalobní důvod vycházející z pochybení, kterého se dopustila Komise při určení příjemce sporných podpor;

zapáté, společný žalobní důvod vycházející ze svévolné povahy klíče k rozdělení částky 22 978 000 DEM, která má být vrácena, mezi dceřiné společnosti; konečně zašesté společný žalobní důvod vycházející z domnělého nesprávného posouzení přičitatelnosti povinnosti vrácení sporných podpor z důvodu převodu příslušných obchodních podílů společnosti Saxonia Edelmetalle a společnosti ZEMAG.

Ke společnému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práv žalobkyně v rámci řízení stanoveného v čl. 88 odst. 2 ES

Argumenty účastníků řízení

— Ve věci T-111/01

36 Žalobkyně ve věci T-111/01 uvádí, že úvahy, o které se opírá rozhodnutí zahájit řízení stanovené v čl. 88 odst. 2 ES, se jí netýkají nebo že jí nejsou určeny. Bod 36 odůvodnění napadeného rozhodnutí ostatně potvrdil, že restrukturalizační plán, který se jí týkal, byl proveden úspěšně. Skutečnost, že německé orgány v tomto rámci neposkytly informace a dokumenty, které Komise požadovala, nemůže být na újmu žalobkyni. Jednak žalobkyně zdůrazňuje, že Komise je povinna na základě nařízení č. 659/1999 provést na místě své kontroly. Kromě toho žalobkyně připomíná, že Komise požaduje vrácení podpor, které byly předtím schváleny. Tento souhlas založil její legitimní očekávání ohledně legality podpor. Tvrdí mimoto, že nevěděla o nebezpečí vrácení sporných podpor, protože neznala obsah schvalovacího rozhodnutí a nebyla vyzvána, aby se účastnila vyšetřování, které

předcházelo zahájení řízení podle čl. 88 odst. 2 ES. Navíc žalobkyně zdůrazňuje, že holdingová společnost Lintra jí žádným způsobem neseznámila s částkami, které musí být považovány za podpory. Kdyby žalobkyně, podle jejího tvrzení, věděla o nebezpečí vrácení, provedla by svůj vlastní přezkum a uzavřela by dohodu s holdingovou společností Lintra za účelem vyloučení tohoto nebezpečí.

37 Komise nejdříve připomíná, že v rámci správního řízení týkajícího se práva podpor, mají pouze členské státy plná práva náležející účastníkům řízení. Ohledně případných nebo skutečných příjemců podpor, Komise uvádí, že má pouze povinnost dopisem vyzvat zúčastněné strany, aby předložily své připomínky. Naopak tvrdí, že v žádném případě není povinna kontrolovat u zúčastněných stran informace poskytnuté členskými státy. V projednávané věci Komise připomíná, že založila své rozhodnutí na informacích předaných Spolkovou republikou Německo a že žalobkyně nepovažovala za užitečné zasáhnout do správního řízení, i když zúčastněné strany byly vyzvány, aby předložily své připomínky při zahájení řízení. Podle Komise z toho vyplývá, že jí žalobkyně nyní nemůže vytýkat, že přijala napadené rozhodnutí na základě nedostatečných informací. V tomto ohledu Komise uvádí, že postupovala v souladu s judikaturou Soudního dvora, jakož i relevantními ustanoveními nařízení č. 659/1999.

38 Komise dále zpochybňuje tvrzení žalobkyně, podle něhož žalobkyně nebyla informována o rozhodnutí ze dne 13. března 1996. Podle Komise jelikož žalobkyně nespochybňuje, že obdržela od státu značnou finanční podporu, je nemyšlitelné, že by si nevšimla, že obdržela tyto podpory. Podle názoru Komise se v souladu s povinností řádné péče, kterou má jakýkoli hospodářský subjekt, žalobkyně měla ujistit, že sporné podpory byly opatřeny nezbytným povolením Komise. Za těchto podmínek Komise soudí, že se žalobkyně nemůže dovolávat své neznalosti, aby se tak vyhnula vrácení podpor.

- 39 Konečně podle Komise se žalobkyně neprávem domnívá, že je povinna vrátit podpory, pouze pokud se dopustila „pochybení“. Nic nebrání tomu, aby neexistence dostatečných informací předaných dotčeným státem nemohla být ke škodě příjemce podpor.

— Ve věci T-133/01

- 40 Žalobkyně ve věci T-133/01 tvrdí, že před přijetím napadeného rozhodnutí, Komise měla určit a posoudit skutkové okolnosti provedením důkladného vyšetření. V tomto ohledu se žalobkyně domnívá, že Komise byla povinna ji vyslechnout, zvláště poté, co Komise připustila, že německé orgány nemohly poskytnout všechny relevantní informace. Podle názoru žalobkyně byla v rozporu s čl. 88 odst. 2 ES určena výzva dopisem pouze Spolkové republice Německo s vyloučením třetích zúčastněných osob.

- 41 V odpověď na tvrzení Komise, podle něhož Komise vyzvala při zahájení správního řízení zúčastněné strany, aby předložily své připomínky, žalobkyně, i když připouští, že její soudní správce se neúčastnil zmíněného řízení, tvrdí, že vzhledem k tomu, že řízení o likvidaci společnosti ZEMAG nebylo zahájeno, nemohl tak učinit. V každém případě v rozporu s tím, co tvrdí Komise, se žalobkyně domnívá, že jí nemůže být odepřeno právo poukázat na nepřesnost z toho důvodu, že se neúčastnila správního řízení. Pokud by byl podle ní přijat takový závěr, právo zúčastněných stran na podání žaloby by bylo zbaveno svého smyslu.

- 42 Komise připomíná, že v projednávané věci není možno mluvit o „urychleném řízení“, jelikož řízení podle čl. 88 odst. 2 ES bylo zahájeno dne 22. června 1999 a bylo ukončeno až o dvacet jedna měsíců později přijetím napadeného rozhodnutí dne 28. března 2001. Společnost ZEMAG měla tudíž čas potřebný pro účast na tomto řízení. Komise rovněž opakuje svůj postoj vyjádřený výše v bodu 37.
- 43 Co se týče argumentu žalobkyně, podle něhož soudní správce nemohl předložit své připomínky, protože úpadkové řízení ještě nebylo zahájeno, Komise namítá, že žalobkyně přehlíží skutečnost, že soudní správce nejedná svým jménem a že žalobkyně mohla předložit připomínky při zahájení formálního vyšetřovacího řízení.
- 44 Konečně Komise zdůrazňuje, že se žalobkyně nemůže opírat o skutečnosti nebo okolnosti, které znala v průběhu formálního vyšetřovacího řízení, které ale sdělila Komisi teprve poté, co byla vyzvána, aby předložila své připomínky. V rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, se Komise domnívá, že takové řešení nezpochybnuje právo zúčastněných stran na podání žaloby, protože je jim vždy umožněno dovolat se právního důvodu nevzneseného v průběhu vyšetřovacího řízení nebo nesprávného posouzení Komise.

Závěry Soudu

- 45 Tímto žalobním důvodem vytýkají žalobkyně v podstatě Komisi, že je nevyzvala osobně dopisem k podání jejich připomínek předtím, než přijala napadené rozhodnutí.

- 46 Tento žalobní důvod nemůže být přijat.
- 47 Zaprvé je třeba připomenout, že řízení o kontrole státních podpor je vzhledem k jeho obecné struktuře, řízením zahájeným proti členskému státu odpovědnému, s ohledem na jeho povinnosti Společenství, za poskytnutí podpory (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. července 1986, *Belgie v. Komise*, zvaný „Meura“, 234/84, Recueil, s. 2263, bod 29, a rozsudek Soudu ze dne 14. ledna 2004, *Fleuren Compost v. Komise*, T-109/01, Recueil, s. II-127, bod 42), a nikoliv proti příjemci nebo příjemcům podpory (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. září 2002, *Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise*, C-74/00 P a C-75/00 P, Recueil, s. I-7869, bod 83, a výše zmíněný rozsudek *Fleuren Compost v. Komise*, bod 44).
- 48 Navíc podle ustálené judikatury se pojem „zúčastněné strany“ ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES vztahuje na neurčitý soubor osob. Z této úvahy vyplývá, že čl. 88 odst. 2, nevyžaduje individuální výzvu dopisem mající zvláštní předmět. Jediným požadavkem tohoto ustanovení je, aby Komise tuto výzvu učinila tak, aby všechny potenciálně zúčastněné osoby byly informovány a měly příležitost uplatnit své argumenty. Za těchto okolností se zveřejnění stanoviska v *Úředním věstníku Evropských společenství* jeví přiměřeným prostředkem k tomu, aby se zúčastněné strany dozvěděly o zahájení řízení (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. listopadu 1984, *Intermills v. Komise*, 323/82, Recueil, s. 3809, bod 17, a rozsudek Soudu ze dne 25. června 1998, *British Airways a další v. Komise*, T-371/94 a T-394/94, Recueil, s. II-2405, bod 59). V důsledku toho tato judikatura přiznává zúčastněným stranám především roli zdrojů informací pro Komisi v rámci správního řízení zahájeného podle čl. 88 odst. 2 ES (rozsudek Soudu ze dne 22. října 1996, *Skibsværftsforeningen a další v. Komise*, T-266/94, Recueil, s. II-1399, bod 256, a výše uvedený rozsudek *British Airways a další v. Komise*, bod 59).
- 49 I když je v projednávané věci nesporné, že se žalobkyně nezúčastnily formálního vyšetřovacího řízení, ze znění sdělení zveřejněného v *Úředním věstníku Evropských*

společensví dne 21. srpna 1999 (Úř. věst. C 238, s. 4) vyplývá, že zúčastněné strany byly vyzvány, aby předložily své připomínky do jednoho měsíce ode dne zveřejnění dopisu Komise ze dne 22. června 1999, kterým posledně uvedená oznámila Spolkové republice Německo své rozhodnutí zahájit řízení podle čl. 88 odst. 2 ES. Tímto sdělením, které obsahovalo shrnutí zmíněného dopisu, jakož i jeho znění, byly tedy zúčastněné strany informovány o rozhodnutí Komise zahájit formální vyšetřovací řízení o podporách vyplacených na restrukturalizaci osmi podniků, mezi jinými společností Saxonía Edelmetalle a společností ZEMAG.

50 Je sice třeba upřesnit, že pouhá skutečnost být informovaný o zahájení formálního řízení nestačí pro možnost užitečně uplatnit své připomínky. V tomto ohledu je namístě uvést, že čl. 6 odst. 1 nařízení č. 659/1999, který je použitelný rovněž podle článku 16 tohoto nařízení na zneužití podpory, stanoví, že „rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení shrne relevantní faktické a právní otázky, zahrne předběžné hodnocení Komise [...] opatření jako podpory a vyloží pochybnosti o jeho slučitelnosti se společným trhem“. Z toho vyplývá, že rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení, i přes nezbytné předběžnou povahu posouzení, které obsahuje, musí být dostatečně přesné, aby se zúčastněné strany mohly účinně účastnit formálního vyšetřovacího řízení, ve kterém budou mít možnost uplatnit své argumenty. Za tímto účelem stačí, aby se zúčastněné strany mohly seznámit s uvažováním Komise.

51 Je nicméně namístě poznamenat, že žalobkyně netvrdily, že rozhodnutí o zahájení řízení bylo nedostatečně odůvodněno, aby jim bylo umožněno účinně vykonat své právo předložit připomínky.

52 I kdyby se žalobkyně dokonce dovolávaly takového argumentu, Soud uvádí, že sdělením uvedeným výše v bodu 49 Komise vyjádřila dostatečně jasně své

pochybnosti ohledně dodržení podmínek stanovených v rozhodnutí ze dne 13. března 1996, a tím umožnila žalobkyním účinně vykonat jejich právo předložit připomínky. Komise totiž zaprvé měla za to, že klíčové body restrukturalizačních plánů tak, jak byly schváleny, nebyly provedeny. Zadruhé se domnívala, že rozhodnutí ze dne 13. března 1996 se nevztahuje na dotčené podpory a uvedla v tomto ohledu několik přesných příkladů, mezi nimiž podpory určené na pokrytí ztrát podniků a financování investic po neúspěšném provedení restrukturalizačních plánů. Komise také uvedla, že je možné, že byly podnikům skupiny Lintra poskytnuty doplňkové podpory ve výši více než 82 000 000 DEM. Vyjádřila rovněž pochybnosti ohledně slučitelnosti těchto podpor se společným trhem, zejména z toho důvodu, že některé podpory mohly být použity k jiným účelům než k restrukturalizaci dceřiných společností Lintra a z důvodu neúplného neprovedení restrukturalizačních plánů. Navíc Komise výslovně upozornila německé orgány a případné zúčastněné strany na skutečnost, že podpory protiprávně poskytnuté musí být případně požadovány po jejich příjemci zpět.

53 Jelikož Komise vyzvala sdělením zveřejněným v *Úředním věstníku Evropských společenství* příjemce podpor původně povolených předběžným rozhodnutím k předložení jejich připomínek k případnému porušení dotčeného rozhodnutí z důvodu, že tyto podpory nebyly použity v souladu se zmíněným rozhodnutím a jelikož zmínění příjemci nevyužili této možnosti, Komise neporušila žádné jejich právo (rozsudky Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise, bod 47 výše, bod 84 a Fleuren Compost v. Komise, bod 47 výše, bod 47). Kromě toho Komise nemůže být odpovědna za domnělé opomenutí dotčeného členského státu ani, jak tvrdí žalobkyně ve věci T-111/01, holdingové společnosti Lintra informovat žalobkyni o zahájení formálního vyšetřovacího řízení.

54 Tento závěr nemůže být zpochybněn tvrzením žalobkyně ve věci T-133/01, podle něhož řízení o likvidaci, které se jí týkalo, nebylo zahájeno v době zahájení řízení podle čl. 88 odst. 2 ES. Jak Komise totiž právem uplatňuje, z návrhu na zahájení řízení jasně vyplývá, že soudní správce jedná pouze jako soudní správce, a nikoliv

svým jménem. Jak bylo přitom vylíčeno v bodu 49 výše, v době zveřejnění rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení měla společnost ZEMAG, na kterou se výslovně vztahuje toto rozhodnutí, dostatečný čas pro odpověď na výzvu k předložení připomínek.

55 Soud rovněž nemůže přijmout argumenty žalobkyně ve věci T-111/01, podle nichž žalobkyně nebyla dotčena rozhodnutím o zahájení formálního řízení a neznala nebezpečí, že po ní může být požadováno vrácení. Jednak totiž jelikož se na žalobkyni několikrát odkazuje v tomto rozhodnutí a Komise vyjádřila přinejmenším pochybnosti ohledně správného požití všech podpor, které byly povoleny k restrukturalizaci dceřiných společností Lintra rozhodnutím ze dne 13. března 1996, je žalobkyně ve věci T-111/01 nutně dotčena tímto rozhodnutím. Skutečnost, že se žalobkyně rozhodla nepředložit připomínky po vyzvání učiněném ve výše uvedeném sdělení Komise, nemůže být vytýkána Komisi.

56 Kromě toho, jak bylo uvedeno v bodu 52 výše, rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení uvádělo dostatečně jasně, že podpory, na které se vztahuje, budou případně navráceny jejich příjemcem v souladu s článkem 14 nařízení č. 659/1999. Od zveřejnění rozhodnutí o zahájení formálního řízení žalobkyně ve věci musela tudíž znát nebezpečí, že bude muset dotčené podpory navrátit. V důsledku toho nemohla rovněž zakládat své údajné legitimní očekávání na skutečnosti, že dotčené podpory jsou slučitelné se společným trhem, což je ostatně tvrzení, které odporuje tomu, co tvrdí samotná žalobkyně, a to že nebyla informována o rozhodnutí ze dne 13. března 1996.

57 Zadruhé je třeba rovněž zamítnout argument žalobkyně, podle něhož poté, co Spolková republika Německo opomenula odpovědět na rozhodnutí o příkazu ze dne

1. srpna 2000 poskytnout určité informace, měly být žalobkyně přímo vyslechnuty Komisí před přijetím napadeného rozhodnutí.

58 V tomto ohledu i v případě, že by Spolková republika Německo skutečně opomenula podřídit se výše uvedenému rozhodnutí o příkazu, z čl. 13 odst. 1 nařízení č. 659/1999 vyplývá, že za takových okolností má Komise pravomoc ukončit formální vyšetřovací řízení a přijmout rozhodnutí prohlašující slučitelnost nebo neslučitelnost podpory se společným trhem na základě dostupných informací. Toto rozhodnutí může za podmínek stanovených v článku 14 nařízení č. 659/1999 požadovat navrácení podpory, která již byla vyplacena jejímu příjemci. Podle článku 16 nařízení č. 659/1999 se ustanovení článků 13 a 14 použijí přiměřeně v případě zneužití podpory. V důsledku toho z těchto ustanovení vyplývá, že v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, Komise nemá povinnost vyslechnout zúčastněné strany v případě, kdy se členský stát opomene podřídit příkazu Komise poskytnout informace.

59 Mimoto je třeba uvést, že v projednávané věci žalobkyně netvrdí, že požadovaly na základě čl. 20 odst. 3 nařízení č. 659/1999 kopii rozhodnutí příkazujícího Spolkové republice Německo poskytnout informace, ani že *a fortiori*, i přes vyzvání zaslané Komisí Spolkové republice Německo v rozhodnutí o příkazu ze dne 1. srpna 2000 předat toto rozhodnutí všem případným příjemcům dotčených podpor sdělily Komisi informace, které Komise nevezala v úvahu před přijetím napadeného rozhodnutí.

60 Konečně žalobkyně ve věci T-111/01 vytýká Komisi, že neprovedla kontroly na místě, jak jí ukládají ustanovení nařízení č. 659/1999.

- 61 Tato část žalobního důvodu, která se netýká práv, jež mají zúčastněné strany v průběhu řízení podle čl. 88 odst. 2 ES, ale rozsahu vyšetřování, která jsou prováděna Komisí v průběhu přezkumu státních podpor, bude přezkoumána dále v bodech 98 až 100 v rámci žalobního důvodu vycházejícího z domnělého pochybení ohledně konstatování zneužití podpor povolených rozhodnutím ze dne 13. března 1996.
- 62 Z toho vyplývá, že za těchto podmínek musí být společný žalobní důvod vycházející z porušení práv žalobkyně v rámci řízení stanoveného v čl. 88 odst. 2 ES zamítnut.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávných skutkových zjištění v napadeném rozhodnutí (věc T-133/01)

Argumenty účastníků řízení

- 63 Žalobkyně ve věci T-133/01 vytýká Komisi, že přijala napadené rozhodnutí na základě čtyř nesprávných skutkových zjištění. Zaprvé v rozporu s tím, co tvrdí bod 39 odůvodnění napadeného rozhodnutí, investice realizované společností ZEMAG v období mezi roky 1994 a 1997 nebyly nižší než investice původně předpokládané. Zadruhé žalobkyně obdržela částku nižší (44 977 000 DEM), než je částka, kterou Komise uvádí v bodu 40 odůvodnění napadeného rozhodnutí (65 617 000 DEM). Zatřetí ohledně podpor, které jsou předmětem příkazu k vrácení, žalobkyně neobdržela půjčku ze státní pokladny, ale podpory ze státní pokladny. Konečně žalobkyně v replice zpochybňuje tvrzení Komise týkající se jednak nepřizpůsobení výrobního programu dceřiných společností Lintra tržním podmínkám a jednak kvalifikací a profesionální způsobilosti vedoucích pracovníků holdingové společnosti Lintra.

64 Komise se domnívá, že první tři tvrzení o nesprávných skutkových zjištěních nemohou být přijata. Podle Komise jsou zjištění uvedená v napadeném rozhodnutí založená na informacích poskytnutých německými orgány v odpověď na rozhodnutí o příkazu ze dne 1. srpna 2000. Podle Komise vzhledem k tomu, že se žalobkyně nezúčastnila správního řízení, vzdala se možnosti dovolávat se skutkových nepřesností. Komise také připomíná, že na základě judikatury Soudního dvora a ustanovení nařízení č. 659/1999 má Komise pravomoc ukončit řízení a přijmout rozhodnutí na základě údajů, které má k dispozici, pokud členský stát navzdory příkazu Komise opomene poskytnout požadované informace. I kdyby se Komise dopustila pochybení tvrzených žalobkyní, nemělo by to podle ní vliv na přesnost napadeného rozhodnutí, které uvádí, že podpory byly použity v zásadě v souladu se schváleným restrukturalizačním plánem. Pokud jde o sporné podpory, nebylo jejich vrácení požadováno z důvodu jejich protiprávního použití dceřinými společnostmi, ale z důvodu jednak jejich zadržení holdingovou společností Lintra a jednak poskytnutí půjček ze státní pokladny po zjevném neúspěchu první restrukturalizace.

65 Pokud jde o čtvrté nesprávné skutkové zjištění dovolávané žalobkyní, Komise tvrdí, že vzhledem k tomu, že tato námitka byla poprvé vznesena ve fázi repliky a že neuvádí žádný právní argument, který by mohl založit protiprávnost napadeného rozhodnutí, je tato námitka nepřípustná. Podle názoru Komise v každém případě vzhledem k tomu, že Komise zejména ověřila věrohodnost dotčených informací u německých orgánů, není obsah tvrzení opodstatněný.

Závěry Soudu

66 Komise v podstatě namítá, že žalobkyně ve věci T-133/01 nemůže být oprávněna předložit argumenty týkající se skutkových zjištění uvedených v předchozím bodu,

jestliže se jich nedovolávala v rámci řízení o přezkumu sporných podpor. Navíc se domnívá, že čtvrté domnělé nesprávné skutkové zjištění je nepřípustné, protože bylo vzneseno pozdě, ve fázi repliky.

- 67 Podle ustálené judikatury v rámci žaloby na neplatnost podané na základě článku 230 ES musí být posouzena legalita aktu Společenství podle skutkových a právních poznatků existujících ke dni, kdy byl akt přijat. Konkrétně posouzení Komise musí být přezkoumána pouze na základě poznatků, které měla k dispozici v době, kdy prováděla přezkum (rozsudek *British Airways* a další v. Komise, bod 48 výše, bod 81; rozsudky Soudu ze dne 6. října 1999, *Kneissl Dachstein* v. Komise, T-110/97, Recueil, s. II-2881, bod 47, a *Salomon* v. Komise, T-123/97, Recueil, s. II-2925, bod 48).
- 68 Z toho vyplývá, že žalobce, který se účastnil řízení o přezkumu podle čl. 88 odst. 2 ES, se nemůže dovolávat argumentů týkajících se skutkových zjištění, které byly Komisi neznámé a které jí nebyly oznámeny v průběhu vyšetřovacího řízení. Naopak nic nebrání zúčastněné straně uvést proti konečnému rozhodnutí právní důvod, který nebyl vznesen ve fázi správního řízení (viz v tomto smyslu rozsudky *Kneissl Dachstein* v. Komise, bod 67 výše, bod 102, a *Salomon* v. Komise, bod 67 výše, bod 55).
- 69 Tato judikatura nemůže být nutně rozšířena na všechny případy, v nichž se podnik neúčastnil vyšetřovacího řízení podle čl. 88 odst. 2 ES. Aniž je vyloučeno, že se tato judikatura nepoužije na určité zcela výjimečné případy, je nicméně třeba konstatovat, že se použije v projednávané věci.
- 70 Je totiž namístě připomenout, že žalobkyně nevyužila své právo účastnit se vyšetřovacího řízení, i když je nesporné, že na několika místech v rozhodnutí

o zahájení vyšetřovacího řízení byla zvláště uvedena – zejména v názvu a v bodech 2.1 a 2.4 tohoto rozhodnutí – a že toto rozhodnutí uvádělo pochybnosti ohledně správného použití všech podpor určených k restrukturalizaci dceřiných společností Lintra ve vztahu k rozhodnutí ze dne 13. března 1996. Je také nesporné, že skutkové poznatky uvedené Komisí v bodech 39 a 40 odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou založeny na informacích předaných německými orgány v rámci vyšetřovacího řízení. Za těchto podmínek argumenty žalobkyně týkající se částky investic a obdržené částky podpor jsou argumenty týkajícími se skutkových zjištění, které byly Komisí neznámé v době přijetí napadeného rozhodnutí, a nemohou tudíž být vzneseny poprvé proti tomuto rozhodnutí před Soudem.

- 71 Stejný závěr se nabízí u domnělých nesprávných skutkových zjištění Komise ohledně nepřizpůsobení výrobního programu dceřiných společností Lintra tržním podmínkám, jakož i kvalifikací a profesionální způsobilosti vedoucích pracovníků holdingové společnosti Lintra, zmíněných v bodu 16 odůvodnění napadeného rozhodnutí, aniž by bylo nezbytné přezkoumat námitku Komise vycházející z opožděné povahy těchto argumentů uvedených v replice. V každém případě je namísto konstatovat, že i kdyby se jednalo o nesprávná skutková zjištění, nemají tyto údaje obecného charakteru žádnou relevanci ve vztahu k výběru, který Komise učinila v napadeném rozhodnutí.
- 72 Konečně, pokud jde o otázku právní, a nikoliv čistě skutkovou, zda společnost ZEMAG obdržela po neúspěchu prvního restrukturalizačního plánu podpory ze státní pokladny namísto půjčky ze státní pokladny, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, když byla žalobkyně zvláště vyslechnuta Soudem v tomto ohledu, uvedla pouze, že toto rozlišení spočívá především v různých výrazech použitých holdingovou společností Lintra, aniž by byla schopna upřesnit, jaké důsledky může mít tato kvalifikace na vrácení sporných podpor. Z toho vyplývá, že tento argument je neúčinný.

- 73 V důsledku toho je namístě zamítnout žalobní důvod vycházející z nesprávných skutkových zjištění v napadeném rozhodnutí.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z domnělého pochybení ohledně konstatování zneužití podpor povolených rozhodnutím ze dne 13. března 1996 (věc T-111/01);

Argumenty účastníků řízení

- 74 Zprvė žalobkyně ve věci T-111/01 tvrdí, že podpory, které jí byly vyplaceny až do roku 1996, byly použity v souladu s rozhodnutím ze dne 13. března 1996, jak vyplývá z dokumentů předložených BvS německým orgánům. I když napadené rozhodnutí nerozepisuje částku 3 195 559 DEM, jejíž vrácení je na žalobkyni požadováno jako vrácení podílu z částky 22 978 000 DEM, což je podle žalobkyně samo o sobě protiprávní, rozpis provedených plateb by ukázal, že tyto platby byly slučitelné s restrukturalizačním plánem a povoleny rozhodnutím ze dne 13. března 1996.
- 75 Jak žalobkyně tvrdí, v rozporu s tím, co tvrdí Komise v napadeném rozhodnutí, částka 22 978 000 DEM nebyla použita na odměnění určitých plnění poskytnutých řízením holdingové společnosti Lintra, ale výlučně na financování restrukturalizačních opatření. V tomto ohledu žalobkyně připomíná, že německá vláda uvedla ve svém sdělení Komisi ze dne 2. října 2000, že plnění poskytnutá holdingovou společností Lintra dceřiným společnostem byla určena k zajištění jejich restrukturalizace a bez nich by tato restrukturalizace nebyla možná. Ostatně i kdyby podpory byly použity k odměnění plnění provedených společností Lintra *quod non*, žalobkyně se domnívá, že by nepředstavovaly zneužití. Žalobkyně totiž zdůrazňuje, že Komise

znala strukturu skupiny vybrané německými orgány, zejména skutečnost, že Lintra je jednoduchým holdingem, jehož plnění jsou vyúčtovávána jeho dceřiným společností podle vnitřního rozdělovacího klíče. Vzhledem k tomu, že Komise souhlasila s použitím podpor k odměňování plnění holdingovou společností Lintra, musí být podpory považovány za spadající do působnosti rozhodnutí ze dne 13. března 1996.

76 Zadruhé žalobkyně vytýká napadenému rozhodnutí, že je založeno pouze na domněnkách ohledně domnělého zneužití podpor, přičemž samy tyto domněnky vyplývají z povšechných údajů obdržných od německých orgánů. Podle žalobkyně, která odkazuje na bod 42 odůvodnění napadeného rozhodnutí, se totiž Komise opřela o prohlášení Spolkové republiky Německo, podle něhož nemohlo vyloučit, že podpory byly použity k odměňování plnění holdingové společnosti Lintra. Podle názoru žalobkyně bylo přitom třeba prokázat, že tyto podpory skutečně sloužily k odměňování zmíněných plnění.

77 Komise zaprvé připomíná, že podle rozhodnutí ze dne 13. března 1996 nebylo předpokládáno použití podpor holdingovou společností Lintra. Nemohlo se ostatně o takový případ jednat, protože tato společnost nebyla podnikem v obtížích. Totéž platilo o použití podpor dceřinými společnostmi Lintra k odměňování plnění holdingové společnosti Lintra. Komise zdůrazňuje, že vzhledem k tomu, že jednak částka 22 978 000 DEM zůstala v účetnictví holdingové společnosti Lintra, aniž by německé orgány mohly poskytnout přesné informace ohledně jejího určení a jednak že dceřiné společnosti byly odpovědné za správné použití této částky, holdingová společnost Lintra a její dceřiné společnosti jsou povinny navrátit celou částku. Skutečnost, že Komise znala povahu holdingové společnosti Lintra, neznamená, že plnění poskytnutá touto společností mohla být placena ze státních podpor, které byly povoleny k restrukturalizaci dceřiných společností.

- 78 Zadruhé Komise se domnívá, že pokud jde o plnění související se správou poskytnutá holdingovou společností Lintra, žalobkyně si na několika místech odporuje. Tvrdila, že plnění poskytnutá holdingovou společností Lintra a jejími dceřinými společnostmi byla nezbytná pro jejich restrukturalizaci, a že mají být proto považována za podpory, na něž se vztahuje rozhodnutí ze dne 13. března 1996. Pokud přitom žalobkyni byla poskytnuta zmíněná plnění prostřednictvím státních subvencí, to znamená bezplatně, tvrdila nicméně, že odměnila tato plnění použitím poskytnutých podpor. Podle Komise z toho vyplývá, že žalobkyně nemůže vážně tvrdit, že obdržela za úplatu podpory, jejichž vrácení je požadováno. Podle Komise musí být podpory v každém případě navráceny, protože nemůže být s určitostí prokázáno, že byly použity v souladu s rozhodnutím ze dne 13. března 1996. Důvod navrácení nespočívá tedy v abstraktní struktuře skupiny, ale ve skutečnosti, že podle rozhodnutí ze dne 13. března 1996, byly dceřiné společnosti Lintra příjemci podpor.
- 79 Konečně pokud jde o domněnky tvrzené žalobkyní, Komise odpovídá, že se právě neopřela o takové předpoklady. Napadené rozhodnutí totiž pouze konstatovalo, že německé orgány nemohly vyloučit, že dceřiné společnosti skutečně nepoužily podpory k zaplacení plnění holdingové společnosti Lintra. Komise dodává, že v případě, že podpory byly použity holdingovou společností Lintra, musí je navrátit dceřiné společnosti, které byly příjemci plnění souvisejících se správou holdingu. Pokud žalobkyně měla důkazy, že ji nebyla poskytnuta taková plnění za úplatu, měla je předat Komisi v průběhu správního řízení v odpověď na výzvu Komise k předložení připomínek.

Závěry Soudu

- 80 Žalobkyně ve věci T-111/01 v podstatě zpochybňuje, že částka podpor ve 22 978 000 DEM, na základě které byla vypočítaná částka 3 195 559 DEM, jejíž

vracení je na ní požadováno, byla zneužita. Podle ní byly tyto podpory použity k její restrukturalizaci v souladu s rozhodnutím ze dne 13. března 1996.

- 81 Soud je toho názoru, že přezkum tohoto žalobního důvodu musí být proveden ve dvou fázích. Nejdříve se jedná o ověření přesného dosahu rozhodnutí ze dne 13. března 1996. Poté, ve světle tohoto přezkumu, Soud ověří, zda Komise mohla dojít v napadeném rozhodnutí k závěru o zneužití ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES částky podpor, na jejímž základě byla vypočítána částka, kterou má vrátit žalobkyně ve věci T-111/01.

— K dosahu rozhodnutí ze dne 13. března 1996

- 82 V rozhodnutí ze dne 13. března 1996 Komise nejdříve přezkoumala individuální situace osmi dceřiných společností řízených holdingovou společností Lintra, mezi jinými žalobkyně ve věci T-111/01, z hlediska hospodářského, sociálního a jejich předpokládané životaschopnosti s ohledem na plánovanou restrukturalizaci německými orgány. Rovněž uvedla, že následně po vyhlášení veřejné soutěže za účelem restrukturalizace a privatizace podniků to byl návrh na odkup společnosti Emans & Partners GbR pro všechny podniky, který německé orgány vybraly, vzhledem k tomu, že ho považovaly za nejlepší, zvláště pokud jde o zachování pracovních míst, investiční plán, osobní závazek nabyvatele, finanční povinnosti vůči Treuhandanstalt a výhledu pro každý podnik. Treuhandanstalt (která se poté stala BvS) v důsledku toho postoupila 100 % společenského podílu podniků držených holdingovou společností Lintra. Komise poté podrobně rozepsala finanční opatření plánovaná německými orgány za účelem restrukturalizace a budoucí privatizace podniků skupiny Lintra, mezi jinými podpory ve výši 970 200 000 DEM, následně snížených na 824 200 000 DEM. Ve své účetní analýze podpor Komise nakonec uvedla, že „navzdory vyhlášení veřejné soutěže, nemohl být nalezen žádný investor,

který by byl ochoten převzít hospodářské riziko restrukturalizace dotčených podniků bez existence státních podpor“ a že „protože podniky byly prodány tomu, kdo nabídl nejvíce, byly státní podpory uvedené v privatizační smlouvě omezené na striktní minimum proto, aby podniky mohly obnovit jejich dlouhodobou konkurenceschopnost“. Upřesnila, že „všechny podniky působí na rozpínajících se trzích, kde neexistují nadměrné strukturální kapacity“ a že „finanční podpora byla časově omezená“. Komise z toho vyvozuje, že „podpory splňovaly podmínky vyžadované v oblasti restrukturalizace (konkurenceschopnost, přiměřenost, snížení kapacit“).

83 Na závěr svého přezkumu dospěla Komise k závěru, že jednak, „pokud se vezmou v úvahu všechny podpory k restrukturalizaci, jsou podle ní tyto podpory slučitelné se společným trhem ve smyslu čl. 92 odst. 3 písm. c) Smlouvy [...], protože se omezují na to, co je striktně nezbytné a neudělují podnikům žádné zvýhodněné postavení ve vztahu k soutěžitelům“. Kromě toho se Komise rovněž domnívala, že „z důvodu, že všechny podniky byly usazeny v regionu, na který se vztahuje právní úprava výjimky stanovená v čl. 92 odst. 3 písm. a) Smlouvy [...], vzhledem k počtu a velikosti podniků, kterým byla podpora poskytnuta, z důvodu, že jejich sortiment výrobků je rozmanitý, a že tedy nebylo možné dosáhnout synergického účinku a z důvodu relativně omezené částky podpor, jsou dotčené podpory prohlášeny za slučitelné se společným trhem ve smyslu čl. 92 odst. 3 písm. a) Smlouvy“.

84 Ze znění rozhodnutí ze dne 13. března 1996 vyplývá, že příjemci povolených podpor bylo osm dceřiných společností Lintra, včetně žalobkyně ve věci T-111/01, jejichž situace z hlediska hospodářského, sociálního a životaschopnosti byly zvláště popsány na stranách 1 až 5 rozhodnutí, s výjimkou holdingové společnosti Lintra, jejíž funkce spočívaly v zajištění řízení skupiny s cílem umožnit restrukturalizaci a privatizaci dceřiných společností co možná nejdříve. Pokud se finanční opatření plánovaná německými orgány týkala rekapitalizace společností a financování restrukturalizačních opatření, zejména účasti BvS na ztrátách prostřednictvím investičních podpor a pokrytím finančních potřeb společností, povolilo rozhodnutí ze dne 13. března 1996 pouze podpory, které mohou být použity holdingovou společností k financování činností této společnosti. Ostatně skutečnost, že podpory mohly být

vyplaceny německými orgány holdingové společnosti Lintra v rámci řízení skupiny Lintra, nebrání tomu, aby byly dceřiné společnosti této skupiny považovány za zvýhodněné (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 19. září 1985, Hoogovens Groep v. Komise, 172/83 a 226/83, Recueil, s. 2831, bod 34) a ve skutečnosti byly příjemci podpor, které byly povoleny rozhodnutím ze dne 13. března 1996. Z toho vyplývá, že ve svém rozhodnutí ze dne 13. března 1996 Komise výlučně povolila podpory za účelem restrukturalizace dceřiných společností Lintra, včetně restrukturalizace žalobkyně ve věci T-111/01.

— Ke konstatování zneužití podpor, jejichž navrácení je požadováno po žalobkyni ve věci T-111/01

85 Je namístě nejdříve zdůraznit, že podle čl. 88 odst. 2 ES, pokud Komise shledá, že podpora byla zneužita, rozhodne, že dotčený členský stát musí tuto podporu buď zrušit, nebo ji změnit ve lhůtě, kterou stanoví.

86 Ze čtení čl. 88 odst. 2 ES ve spojení s čl. 1 písm. g) a článkem 16 nařízení č. 659/1999 vyplývá, že je v zásadě věcí Komise, aby prokázala, že všechny podpory nebo jejich část, které předtím povolila na základě předchozího rozhodnutí, byly příjemcem zneužity. V případě, že to prokázáno není, musí být totiž tyto podpory považovány za podpory, na které se vztahuje předchozí rozhodnutí o schválení. Odkaz na článek 13 článkem 16 nařízení č. 659/1999 dává nicméně Komisi pravomoc, aby v případě, že členský stát se opomene podrobit příkazu poskytnout informace, přijala rozhodnutí, kterým se ukončí formální vyšetřovací řízení na základě dostupných informací. Takto pokud členský stát opomene poskytnout informace dostatečně jasné a přesné o použití podpor, ohledně kterých Komise vyslovila na základě

informací, které měla k dispozici, pochybnosti, pokud jde o dodržení jejího předchozího rozhodnutí o schválení, je Komise oprávněna konstatovat zneužití dotčených podpor.

- 87 Mimoto je třeba připomenout, že v projednávané věci podle bodu 42 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise konstatovala:

„Jelikož podpory poskytnuté skupině Lintra nebyly použity za účelem vyloženým ve schváleném restrukturalizačním plánu, nevztahuje se na ně rozhodnutí ze dne 13. března 1996, na základě kterého všechny podpory měly sloužit přímo k restrukturalizaci dceřiných společností Lintra. Použití podpor v holdingové společnosti Lintra [...] není vysloveně stanoveno ani v restrukturalizačním plánu, ani v tomto rozhodnutí. Ostatně ani se o něj nikdy nemohlo jednat, protože tato společnost nebyla podnikem v obtížích. Rovněž používání podpor dceřinými společnostmi k odměňování plnění [holdingové společnosti] Lintra [...] nebylo vysloveně stanoveno v restrukturalizačním plánu ani v rozhodnutí ze dne 13. března 1996. Německé orgány potvrdily, že nemohly vyloučit, že dceřiné společnosti skutečně použily tyto podpory k zaplacení plnění této společnosti. Navíc v odpověď na příkaz poskytnout informace týkající se všech výdajů [holdingové společnosti] Lintra [osobní výdaje, výdaje na právní služby, výdaje na pronájem kancelářských prostor atd.] německé orgány předložily pouze stručné číselné údaje a neprokázaly s přesností, jaká plnění tato společnost poskytla za platbu, jakým dceřiným společností a v jakém termínu. Vzhledem k tomu, že německé orgány nebyly schopny předložit dostatečné důkazy v této otázce, Komise se domnívá, že na částku 34,978 milionů DEM, která zůstala v účetnictví [holdingové] společnosti Lintra [...], se nevztahuje rozhodnutí ze dne 13. března 1996“.

88 Z toho vyvodila v bodu 43 odůvodnění napadeného rozhodnutí:

„Část poskytnutých podpor, která zůstala u [holdingové společnosti] Lintra [...], a sice 34,978 milionů DEM, nebyla použita v souladu s ustanoveními schváleného restructuralizačního plánu. Příjemce ji tedy použil v rozporu s rozhodnutím ze dne 13. března 1996, což představuje zneužití ve smyslu ustanovení čl. 88 odst. 2 [...] ES ve spojení s čl. 1 písm. g) nařízení č. 659/1999. [...]“

89 Pokud jde o částku 22 978 000 DEM Komise konstatovala v bodě 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „německé orgány nepředložily podrobné důkazy ve své odpovědi na příkaz poskytnout informace“, co se týče jejího použití. Rovněž uvedla v bodu 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „německé orgány neprokázaly, že tato částka byla přerozdělena dceřiným společenstvem“, i když uvedla, že „na základě informací poskytnutých německými orgány je bez pochyb, že [holdingová] společnost Lintra obdržela celou částku podpory“. V důsledku toho Komise požádala, aby holdingová společnost Lintra a její dceřiné společnosti navrátily celou částku podle podmínek popsanych v bodě 46 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle tohoto bodu odůvodnění je Spolková republika Německo povinna požádat žalobkyni ve věci T-111/01 o vrácení částky 3 195 559 DEM.

90 Na základě znění zmíněných bodů odůvodnění napadeného rozhodnutí a informací ve spisu je nesporné, že částka podpor ve výši 22 978 000 DEM zůstala v účetnictví holdingové společnosti Lintra. Je také nesporné, že holdingová společnost Lintra provedla v rámci řízení skupiny Lintra různá plnění na účet dceřiných společností Lintra. Naopak v rámci tohoto žalobního důvodu se spor, který staví účastníky řízení proti sobě, týká otázky, zda Komise mohla konstatovat, že částka 22 978 000 DEM

byla zneužita, i když nemohla určit skutečné použití této částky vzhledem k nedostatku podrobných důkazů předložených německými orgány po vydání rozhodnutí o příkazu poskytnout informace ze dne 1. srpna 2000.

- 91 V tomto ohledu je třeba připomenout, že přezkum, který Komise musí provést, zahrnuje zohlednění a posouzení skutečností a komplexních hospodářských okolností. Vzhledem k tomu, že soud Společenství nemůže nahradit Komisi při posuzování skutečností a komplexních hospodářských okolností, v důsledku toho se musí přezkum Soudu omezit na ověření dodržení procesních pravidel a pravidel odůvodnění, věcné správnosti skutkových zjištění, jakož i neexistence zjevně nesprávného posouzení a překročení pravomoci (rozsudky Soudního dvora ze dne 29. října 1980, *Roquette Frères v. Rada*, 138/79, Recueil, s. 3333, bod 25; ze dne 15. června 1993, *Matra v. Komise*, C-225/91, Recueil, s. I-3203, bod 25; rozsudky Soudu ze dne 15. července 1994, *Matra Hachette v. Komise*, T-17/93, Recueil, s. II-595, bod 104; ze dne 8. června 1995, *Schöller v. Komise*, T-9/93, Recueil, s. II-1611, bod 140; *Skibsværftsforeningen a další v. Komise*, bod 48 výše, bod 170, a ze dne 24. října 1997, *British Steel v. Komise*, T-243/94, Recueil, s. II-1887, bod 113).
- 92 V projednávané věci zjištění Komise, podle něhož byla částka 22 978 000 DEM zneužita, není stíženo vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení.
- 93 Není možno vytýkat Komisi, že přijala napadené rozhodnutí navzdory tomu, že nebyla schopná určit skutečné použití dotčené částky. Ve světle bodu 86 výše totiž, i když je v zásadě věcí Komise, aby prokázala, že podpory, které předtím povolila, byly zneužity, je nicméně na členském státu, aby poskytl všechny informace požadované Komisí v příkazu k poskytnutí informací a v případě, že tak členský stát neučiní, je

Komise oprávněna přijmout rozhodnutí o ukončení formálního vyšetřovacího řízení na základě dostupných informací.

94 Z písemnosti ve spisu přitom vyplývá, že i když Komise přikázala německým orgánům poskytnout „všechny údaje umožňující určit, jak byly rozděleny výdaje [holdingové společnosti Lintra] mezi dceřiné společnosti“, „všechny informace týkající se případného jiného určení zbývajících částí [22 978 000 DEM] v holdingu dceřiným společností, to znamená přesné informace týkající se obchodního obrátu a celé částky podpor obdržených dceřinými společnostmi v první fázi restrukturalizace (1994–1996)“, jakož i „všechny nezbytné informace umožňující posoudit, do jaké výše byly příspěvky skupiny zaplacené dceřinými společnostmi financovány z podpor“, tyto orgány nezbytné informace neposkytly. Ve svém dopise ze dne 2. října 2000 zasláném jako odpověď na rozhodnutí o příkazu ze dne 1. srpna 2000 se totiž německé orgány omezily na předložení globálních čísel týkajících se určení částky 22 978 000 DEM, která zůstala v účetnictví holdingové společnosti Lintra, na různá plnění této společnosti, aniž by bylo možno upřesnit rozdělení této částky mezi dceřiné společnosti.

95 Za těchto okolností mohla Komise skutečnost, že částka 22 978 000 DEM se nacházela v účetnictví holdingové společnosti Lintra, vykládat pouze dvěma způsoby: buď holdingová společnost Lintra, které BvS vyplatila podpory k restrukturalizaci dceřiných společností, nevyplatila částku 22 978 000 DEM dceřiným společnostem a v tomto případě by se jednalo o porušení rozhodnutí ze dne 13. března 1996, které povolilo vyplacení podpor za účelem restrukturalizace dceřiných společností, nebo dceřiné společnosti odměnily holdingovou společnost Lintra za plnění, o kterých, i když nemohla být poskytnuta na účelem restrukturalizace, německé orgány nepředložily žádný přesný důkaz, pokud jde o jejich povahu, určení a termín jejich zaplacení, což by mohlo vést Komisi k úvaze, kterou uvedla v bodu 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že částka 22 978 000 DEM nebyla přerozdělena dceřiným společnostem, takže se jedná o situaci, která rovněž porušila rozhodnutí ze dne 13. března 1996.

- 96 Podle nařízení č. 659/1999 mohou být sice podpory považovány za zneužití, pokud je toto zneužití přičitatelné jejich příjemci.
- 97 V tomto ohledu ze společného čtení bodů 43 a 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se Komise domnívala, že příjemcem, kterému je nutno přičítat zneužití částky 22 978 000 DEM, byla celá skupina Lintra jakožto původní příjemce podpor schválených rozhodnutím ze dne 13. března 1996. Jak bylo přitom konstatováno v bodu 84 výše, původními příjemci podpor schválených rozhodnutím ze dne 13. března 1996 musely být pouze dceřiné společnosti Lintra, a nikoliv celá skupina. Nicméně vzhledem k tomu, že částka 22 978 000 DEM zůstala v účetnictví holdingové společnosti Lintra, Komise s ohledem na informace, které měla v době přijetí napadeného rozhodnutí, mohla právem konstatovat, že tyto podpory byly použity v souladu s rozhodnutím ze dne 13. března 1996.
- 98 Konečně v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, Komise nebyla povinna ani provést kontroly na místě podle čl. 22 odst. 1 nařízení č. 659/1999 předtím, nežli mohla přijmout napadené rozhodnutí.
- 99 Je namístě připomenout, že „má-li Komise vážné pochybnosti o dodržování rozhodnutí nevnést námitky, kladných rozhodnutí nebo podmíněných rozhodnutí, pokud jde o individuální podpory, dotýčný členský stát umožní provést Komisi kontrolu na místě, a to poté, co mu bylo umožněno předložit připomínky“. Článek 22 odst. 1 nařízení č. 659/1999 musí být čten ve světle bodu 20 odůvodnění tohoto nařízení, podle něhož „kontroly na místě jsou vhodným a užitečným nástrojem, a to zejména v případech, kde může být podpora zneužita“.

- 100 V projednávané věci přitom stačí konstatovat, že po odpovědi německých orgánů ze dne 2. října 2000 na rozhodnutí o příkazu ze dne 1. srpna 2000 Komise vzhledem ke dvěma hypotézám uvedeným výše v bodu 95 nemohla již mít vážné pochybnosti, pokud jde o dodržení rozhodnutí ze dne 13. března 1996 ohledně použití částky 22 978 000 DEM. Za těchto podmínek nepodléhala domnělé povinnosti provést kontrolu na místě za účelem ověření dodržení rozhodnutí ze dne 13. března 1996.
- 101 Ze všech těchto důvodů je namístě zamítnout žalobní důvod vycházející z pochybení ohledně konstatování zneužití podpor povolených rozhodnutím Komise ze dne 13. března 1996.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z pochybení, kterého se dopustila Komise při určení příjemce sporných podpor

Argumenty účastníků řízení

— Ve věci T-111/01

- 102 Žalobkyně ve věci T-111/01 uvádí, že podpory povolené rozhodnutím Komise ze dne 13. března 1996 byly přímo vyplaceny holdingové společnosti Lintra Spolkovou republikou Německo. Žalobkyně tedy, stejně jako všechny ostatní dceřiné společnosti Lintra, obdržela podpory pouze nepřímou. Podle žalobkyně bylo toto tvrzení potvrzeno samotnou Komisí. Ve svém rozhodnutí o příkazu ze dne 1. srpna 2000 zasláném německým orgánům totiž Komise uznala, že podle dostupných informací není namístě se domnívat, že částka 34 978 000 DEM byla vyplacena dceřiným společenstvem. Podle žalobkyně z toho vyplývá, že pouze holdingové

společnosti Lintra může být uloženo vrátit sporné podpory. Ostatně žalobkyně vyzývá Soud, aby přezkoumal, zda jediný akcionář Lintra v období 1994 až 1997, jakož i BvS a samotná Spolková republika Německo byly povinny vrátit podpory.

103 Žalobkyně rovněž zpochybňuje solidární odpovědnost holdingové společnosti Lintra a jejích dceřiných společností uvedenou v napadeném rozhodnutí. Taková solidární odpovědnost nemá žádný právní základ a znamená připustit „obrácenou odpovědnost skupiny“, podle níž by byla dceřiná společnost odpovědná za dluhy mateřské společnosti. Podle žalobkyně přitom tento případ neexistuje ani v německém právu a podle její znalosti ani v právu Společenství. Taková solidární odpovědnost byla ostatně Komisí přijata pouze z důvodu zjednodušení, vzhledem k platební neschopnosti, v níž se nachází holdingová společnost Lintra.

104 Komise namítá, že rozhodnutí ze dne 13. března 1996 označovalo dceřiné společnosti Lintra za příjemce schválených podpor. Podle Komise z toho vyplývá, že tyto dceřiné společnosti jsou spoluodpovědné za správné použití podpor. Komise tedy nejednala svévolně, když nařídila, aby zneužitá podpory navrátily dceřiné společnosti, pokud jejich navrácení nebude možné ze strany holdingové společnosti Lintra. V tomto ohledu Komise vysvětluje, že vzhledem k tomu, že v projednávané věci německé orgány neposkytly důvěryhodné informace o určení poskytnutých podpor, solidární odpovědnost všech dceřiných společností se zdála nezbytnou.

105 Podle Komise žalobkyně tedy nepodléhá povinnostem mateřské společnosti na základě „obrácené odpovědnosti skupiny“, ale pouze vlastní povinnosti, která pro ni vyplývá jako pro příjemce podpor. Podle názoru Komise jediným důvodem, pro který napadené rozhodnutí stanoví solidární odpovědnost je, že vzhledem k tomu, že Komise znala strukturu skupiny a plán vyplacení podpor přes holdingovou společnost Lintra, nemohla vyloučit, že se podpory zčásti nenacházely v účetnictví holdingové společnosti Lintra. V každém případě Komise dodává, že je nedůležité,

zda právní situace popsaná v žalobní odpovědi má „obdobu“, nebo nikoliv v „německém právu“, protože právo Společenství se neposuzuje podle vnitrostátního právního řádu. Komise mimoto uvádí, že to, že žalobkyně vyzvala Soud, aby přezkoumal, zda vrácení sporných podpór Spolkovou republikou Německo nebo BvS je nezbytné, nemá žádný smysl a otázka, zda jediný akcionář holdingové společnosti Lintra musí být povinen vrátit podpory, je otázkou spadající do vnitrostátního práva.

— Ve věci T-133/01

106 Žalobkyně ve věci T-133/01 tvrdí, že tím, že Komise vyžadovala, aby navrátila podpory, dopustila se překročení své posuzovací pravomoci. Podle žalobkyně totiž pouze holdingová společnost Lintra obdržela podpory. Rozhodnutím ze dne 13. března 1996 ostatně Komise vyjádřila svůj souhlas s podporami určenými k restrukturalizačním opatřením v souvislosti s privatizací holdingové společnosti Lintra. Za těchto podmínek žalobkyně zpochybňuje solidární odpovědnost holdingové společnosti Lintra a jejích dceřiných společností, přijatou v napadeném rozhodnutí, pokud jde částku 22 978 000 DEM, jakož i svou částečnou odpovědnost (za částku ve výši 4 077 000 DEM), pokud jde o vrácení podpór poskytnutých ve formě půjček ze státní pokladny. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že nemůže se jednat o vrácení, ani částečné, částky 4 077 000 DEM uvedené v napadeném rozhodnutí vzhledem k tomu, že žalobkyně neví, jak Komise tuto částku určila.

107 Komise nejdříve uvádí, že podle rozhodnutí ze dne 13. března 1996 bylo příjemci schválených podpór osm dceřiných společností Lintra. Z toho důvodu jsou odpovědní za řádné použití podpór.

- 108 Připomíná dále, že náleží Komisi, aby v případě, že konstatuje neslučitelnost státní podpory se společným trhem, nařídila vrácení této podpory. V tomto ohledu Komise nemá žádný prostor pro volné uvážení, jak stanoví článek 14 nařízení č. 659/1999. Cíl obnovení předchozí situace sledovaný povinností státu zrušit podporu je dosažen, pokud je podpora, včetně případných úroků z prodlení, jejím příjemcem vrácena.
- 109 Pokud se jedná o částku 12 000 000 DEM, Komise soudí, že na tuto částku se nevztahuje rozhodnutí ze dne 13. března 1996, a musí být tudíž vrácena. V tomto ohledu Komise připomíná, že podpory povolené rozhodnutím ze dne 13. března 1996 byly určeny skupině tvořené dceřinými společnostmi za účelem restrukturalizace a jejich společné privatizace. Podle Komise přitom částka 12 000 000 DEM byla vyplacena v průběhu měsíce dubna a června 1997 po neúspěšné první restrukturalizaci a v době, kdy se skupina nacházela téměř v situaci opětovného zestátnění, protože nad ní BvS převzala kontrolu. Za těchto podmínek se Komise domnívá, že je zjevné, že rozhodnutí ze dne 13. března 1996 se nemohlo vztahovat na částku 12 000 000 DEM a žádost o její vrácení je plně odůvodněná.
- 110 Konečně, co se týče otázky solidární odpovědnosti, Komise uvádí, že tato otázka byla v napadeném rozhodnutí řešena jen proto, že Komise nemohla vyloučit, že se část podpory nenachází v účetnictví holdingové společnosti Lintra. V tomto ohledu Komise upřesňuje v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, že žalobkyně není odpovědná za dluhy holdingové společnosti Lintra. Naopak holdingová společnost Lintra je solidárním dlužníkem za dluhy dceřiných společností.

Závěry Soudu

- 111 Úvodem je třeba připomenout, že podle práva Společenství pokud Komise konstatuje, že podpory jsou neslučitelné se společným trhem, může nařídít

členskému státu, aby požadoval navrácení těchto podpor od příjemců (rozsudky Soudního dvora ze dne 12. července 1973, Komise v. Německo, 70/72, Recueil, s. 813, bod 20; ze dne 8. května 2003, Itálie a SIM 2 Multimedia v. Komise, C-328/99 a C-399/00, Recueil, s. I-4035, bod 65, a ze dne 29. dubna 2004, Německo v. Komise, C-277/00, Recueil, s. I-3925, bod 73).

112 Zrušení protiprávní podpory prostřednictvím jejího navrácení je logickým důsledkem konstatování její protiprávnosti a má za cíl obnovení předchozí situace (rozsudek Německo v. Komise, bod 111 výše, bod 74).

113 Tento cíl je dosažen, pokud dotčené podpory, případně navýšené o úroky z prodlení, byly vráceny příjemcem nebo jinými slovy podniky, které je skutečně použily. Tímto vrácením totiž příjemce ztrácí výhodu, kterou měl na trhu oproti svým soutěžitelům a situace předcházející vyplacení podpor je obnovena (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 4. dubna 1995, Komise v. Itálie, C-350/93, Recueil, s. I-699, bod 22; ze dne 3. července 2003, Belgie v. Komise, C-457/00, Recueil, s. I-6931, bod 55, a Německo v. Komise, bod 111 výše, bod 75).

114 Z toho vyplývá, že hlavním cílem vrácení státní podpory vyplacené protiprávně je odstranit narušení hospodářské soutěže způsobené soutěžní výhodou, ke které došlo na základě protiprávní podpory (rozsudek Německo v. Komise, bod 111 výše, bod 76).

115 Nemůže tomu být v zásadě jinak, pokud jde o vrácení podpor vyplacených státem, které podle rozhodnutí přijatého Komisí, jsou považovány za zneužitě podle čl. 88 odst. 2 ES a čl. 1 písm. g) nařízení č. 659/1999. V tomto ohledu stačí konstatovat, že článek 16 nařízení č. 659/1999 stanoví zejména, že článek 14 téhož nařízení, pokud

požaduje, aby příjemce podpory prohlášené za protiprávní ji navrátil, se použije přiměřeně v případě zneužití podpory. V důsledku toho musí podnik, který zneužitou podporu skutečně použil, tuto podporu navrátit za účelem odstranění narušení hospodářské soutěže způsobené soutěžní výhodou, ke které došlo na základě této podpory.

- 116 Ve světle těchto úvah je třeba přezkoumat legalitu příkazu k navrácení sporných podpor uvedeného v článku 3 napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu Soud posoudí zaprvé legalitu příkazu k vrácení částky 22 978 000 DEM určeného zároveň společnosti Saxonía Edelmetalle, ve výši 3 195 559 DEM, a společnosti ZEMAG, ve výši 2 419 271 DEM. Zadruhé Soud přezkoumá příkaz k vrácení částky 12 000 000 DEM určený společnosti ZEMAG ve výši 4 077 000 DEM.

— K příkazu k navrácení sporných podpor, pokud jde o částku 22 978 000 DEM, uvedenému v článku 3 napadeného rozhodnutí (věci T-111/01 a T-133/01)

- 117 Je třeba nejdříve uvést, jak bylo konstatováno v rámci přezkumu předcházejícího žalobního důvodu vzneseného žalobkyní ve věci T-111/01, že Komise se nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když shledala, že částka podpor 22 978 000 DEM byla zneužita. Navíc žalobkyně ve věci T-133/01 vážně nezpochybnila posouzení Komise týkající se zneužití této částky v rozsahu, v němž se jí týká.

118 Je namístě dále připomenout, že v napadeném rozhodnutí Komise jednak konstatovala v bodu 44 odůvodnění:

„Vzhledem k tomu, že podpora byla poskytnuta původně skupině Lintra jako celku a že tato skupina již neexistuje, Komise není povinna přezkoumat, v jakém rozsahu měly jednotlivé podniky skupiny prospěch z této podpory. Z tohoto důvodu se povinnost navrácení musí vztahovat na všechny podniky, které byly součástí skupiny ke dni, kdy byla podpora poskytnuta.“

119 Kromě toho v bodu 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla:

„Na základě informací poskytnutých německými orgány je bez pochyb, že [holdingová] společnost Lintra [...] obdržela celou částku podpory. Pokud jde o částku 22,978 milionů DEM, německé orgány neprokázaly, že tato částka byla přerozdělena dceřiným společnostem. Za těchto podmínek musí [holdingová společnost] Lintra [...] a její dceřiné společnosti navrátit celou částku podpory.“

120 Komise dále upřesnila způsob, jakým dceřiné společnosti Lintra navrátí částku 22 978 000 DEM podle rozdělovacího klíče založeného na objemu podpor, které tyto podniky obdržely a jež byly podle napadeného rozhodnutí použity v souladu s rozhodnutím ze dne 13. března 1996.

121 V napadeném rozhodnutí byla Komise tedy nucena konstatovat, že za nedostatku jiných informací ze strany německých orgánů, nebyla částka 22 978 000 DEM, která zůstala v účetnictví holdingové společnosti Lintra, dceřiným společnostem

přerozdělena. Ve svých písemnostech, jak bylo uvedeno v bodu 64 výše, Komise rovněž připustila, že navrácení částky 22 978 000 DEM žalobkyněmi nebylo požadováno z důvodu protiprávního použití těchto podpor dceřinými společnostmi, ale z důvodu jejich zachování holdingovou společností Lintra.

122 Za těchto podmínek je namístě se domnívat, že Komise nemohla uložit Spolkové republice Německo, aby požadovala na žalobkyních navrácení částek uvedených v druhé tabulce v článku 3 napadeného rozhodnutí, protože podle samotného napadeného rozhodnutí a písemností Komise, nebyly tyto podniky příjemci částky 22 978 000 DEM, jelikož skutečně nepoužily tuto zneužitou částku.

123 Toto posouzení není zpochybněno tvrzením obsaženým v bodu 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož byly podpory původně poskytnuty na základě rozhodnutí ze dne 13. března 1996 skupině Lintra jako celku a že v důsledku toho nenáleží Komisi přezkoumat, v jakém rozsahu jednotlivé podniky měly prospěch z této podpory. Stačí totiž uvést, jak bylo upřesněno v bodu 84 výše, že pokud skupina Lintra obdržela prostřednictvím holdingové společnosti Lintra podpory vyplacené BvS, původním příjemcem všech podpor nebyla skupina Lintra, tvořená dceřinými společnostmi a holdingovou společností Lintra, ale pouze dceřiné společnosti za účelem jejich restrukturalizace a privatizace. Je namístě ostatně uvést, že Komise tím, že uvedla zejména v bodu 42 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že se nikdy nemohlo jednat o použití podpor holdingovou společností Lintra, protože ta nebyla podnikem v obtížích, samotná Komise připustila, že původním příjemcem podpor schválených rozhodnutím ze dne 13. března 1996 nemohla být skupina jako taková. Za těchto podmínek předpoklad, o který se Komise opřela, aby dospěla k závěru, že není povinna přezkoumat, v jakém rozsahu jednotlivé podniky skupiny měly prospěch z částky 22 978 000 DEM, není správný.

- 124 Je nicméně třeba upřesnit, že vzhledem k okolnostem projednávané věci Komise nebyla povinna určit v napadeném rozhodnutí, v jakém rozsahu měl každý podnik prospěch z částky 22 978 000 DEM, ale mohla se omezit na to, aby vyzvala německé orgány, aby požadovaly navrácení těchto podpor od jejich příjemce nebo příjemců, to znamená od podniku nebo podniků, které je skutečně použily. Náleželo tedy Spolkové republice Německo v rámci jejích povinností Společenství, aby vymohla navrácení předmětné částky. V případě, že se během provádění tohoto příkazu k vrácení členský stát potkává s nepředvídanými obtížemi, je namíste připomenout, že může předložit tyto problémy k posouzení Komisi, která spolu s členským státem musí v takovém případě v souladu s povinností loajální spolupráce, vyjádřené zejména v článku 10 ES, spolupracovat v dobré víře za účelem překonání obtíží za úplného dodržení ustanovení Smlouvy a zejména ustanovení týkajících se podpor (viz zejména rozsudky Soudního dvora ze dne 21. března 1991, *Itálie v. Komise*, C-303/88, *Recueil*, s. I-1433, bod 58, a ze dne 13. června 2002, *Nizozemsko v. Komise*, C-382/99, *Recueil*, s. I-5163, bod 50).
- 125 Naopak za nedostatku přesnějších informací a s ohledem na skutečnost, že částka podpor se nacházela v účetnictví holdingové společnosti Lintra, Komise nemohla právem přičíst automaticky povinnost k vrácení sporných podpor žalobkyním pouze z důvodu, že byly označeny jako původní příjemci podpor schválených rozhodnutím ze dne 13. března 1996, jak Komise uplatnila ve svých písemnostech. Tento přístup totiž porušuje pravidlo, podle něhož náleží podniku, který zneužil podpory skutečně použil, aby vrátil výhodu, která mu z toho plynula.
- 126 V důsledku toho Komise neprávem požadovala vrácení částky 3 195 559 DEM po společnosti Saxonia Edelmetalle a částky 2 419 271 DEM po společnosti ZEMAG.
- 127 Z toho vyplývá, že článek 3 napadeného rozhodnutí musí být zrušen v rozsahu, v němž vyžaduje, aby Spolková republika Německo požadovala navrácení 3 195 559 DEM od žalobkyně ve věci T-111/01 a 2 419 271 DEM od žalobkyně ve věci T-133/01.

— K příkazu k navrácení sporných podpor, pokud jde o částku 12 000 000 DEM, uvedenému v článku 3 napadeného rozhodnutí (věc T-133/01)

128 Podle bodu 29 odůvodnění napadeného rozhodnutí:

„Částka 12 milionů DEM byla poskytnuta po neúspěšné první restrukturalizaci ve formě půjček ze státních pokladny dceřiným společnostem Lintra za účelem jejich přípravy na pokračování v restrukturalizaci [...]. Tyto prostředky sloužily k úhradě nezaplacených faktur a byly poskytnuty v dubnu a červnu 1997 dceřiným společnostem, u kterých se jevila druhá restrukturalizace možná. Vzhledem k tomu, že tato podpora byla schválena BvS po známém neúspěchu první restrukturalizace skupiny Lintra a za účelem přípravy na druhou restrukturalizaci, zjevně se na tuto podporu nevztahuje rozhodnutí ze dne 13. března 1996.“

129 Podle bodu 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí může být částka 12 000 000 DEM „jasně přičitatelná dceřiným společnostem, kterým byla poskytnuta poté, co byl znám neúspěch první restrukturalizace skupiny Lintra“. Na základě informací poskytnutých německými orgány bylo vrácení částky 12 000 000 DEM vyžadováno na jednotlivých dotčených dceřiných společnostech podle tabulky uvedené v témže bodě odůvodnění, která je převzata také v článku 3 napadeného rozhodnutí.

130 Je třeba dále uvést, že žalobkyně ve věci T-133/01 nezpochybňuje, že sporné podpory byly zneužity, jak bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí. Je namístě ostatně poznamenat, že podle dopisu německých orgánů ze dne 10. března 2000 zaslaného Komisi, se rozhodnutí Komise ze dne 13. března 1996 nevztahovalo na částku 12 000 000 DEM. Německé orgány nepotvrdily tento postoj ve svém dopise ze dne

2. října 2000, který byl odpovědí na rozhodnutí o příkazu ze dne 1. srpna 2000. Je tedy namístě poznamenat, že v době přijetí napadeného rozhodnutí byla Komise oprávněna se domnívat, že rozhodnutí ze dne 13. března 1996 se nevztahuje na částku 12 000 000 DEM ani že tato částka je legální, protože nebyla formálně Komisi oznámena.

131 Žalobkyně ve věci T-133/01 nicméně zpochybňuje jednak konstatování, podle něhož obdržela část částky 12 000 000 DEM, jejíž vrácení Komise požaduje, a jednak se táže na způsob, jakým byla částka 4 077 000 DEM, která je na ni vymáhána, určena.

132 Pokud jde o otázku, zda společnost ZEMAG skutečně použila část částky 12 000 000 DEM, Soud se domnívá, že s ohledem na informace, které měla Komise k dispozici v době přijetí napadeného rozhodnutí, tomu tak bylo.

133 V tomto ohledu je namístě uvést, že německé orgány ve výše zmíněném dopisu ze dne 10. března 2000 potvrdily, že částka 12 000 000 DEM byla vyplacena dceřiným společností v průběhu měsíce dubna a června 1997 v rozsahu, v jakém byla zamýšlená druhá privatizace pro tyto podniky. Německé orgány předložily „první rozdělení těchto prostředků“ mezi dotčené dceřiné společnosti, které bylo uvedeno v příloze zmíněného dopisu. Společnost ZEMAG se objevila třikrát v tabulce přiložené k dopisu ze dne 10. března 2000 s uvedením při každé této zmínce částky, které tvoří celkem částku 4 077 000 DEM.

134 Dne 1. srpna 2000 Komise přikázala Spolkové republice Německo na základě čl. 10 odst. 3 nařízení č. 659/1999 poskytnout zejména „všechny údaje umožňující určit,

jak byly rozděleny výdaje holdingové společnosti [Lintra] mezi dceřiné společnosti“. Komise rovněž připomněla, že pokud nebudou předány všechny relevantní údaje, čísla a dokumenty k posouzení legality podpor, bude muset přijmout rozhodnutí na základě údajů, které má k dispozici.

135 Německé orgány odpověděly na rozhodnutí o příkazu ze dne 1. srpna 2000 dopisem ze dne 2. října 2000, ke kterému přiložily zprávu účetního znalce. Podle těchto informací musí být 7 910 000 DEM (z částky 12 000 000 DEM) přičítáno dceřiným společnostem, což odpovídá skutečnému použití podpor. Pokud jde o společnost ZEMAG, synoptická tabulka sdělená německými orgány (rovněž obsažená ve zprávě účetního znalce) uvádí částku 107 000 DEM, kterou je možno přičítat tomuto podniku. Pokud jde o zbytek ve výši 4 090 000 DEM (12 000 000 – 7 910 000), německé orgány vysvětlily, že tato částka musí být přičítána samotné holdingové společnosti, jelikož tato částka byla zčásti (ve výši 421 000 DEM) určena na jiné činnosti související s privatizací v roce 1998 a zčásti (ve výši 3 669 000 DEM) financovala materiální a personální výdaje holdingové společnosti Lintra. Německé orgány rovněž dodaly, že částka přičitatelná dceřiným společnostem byla oznámena Komisi v rámci druhé privatizace dotčených podniků.

136 Z výše zmíněných informací poskytnutých německými orgány Komisi vyplývá, že Komise mohla v době přijímání napadeného rozhodnutí dospět k závěru, že společnost ZEMAG skutečně použila část částky 12 000 000 DEM, o níž má Komise za to, že byla zneužita.

137 Co se nicméně týče argumentu žalobkyně vycházejícího v podstatě z nedostatečného odůvodnění částky 4 077 000 DEM, jejíž navrácení je po ni požadováno, Soud se domnívá, že z důvodů vyložených níže je tato část žalobního důvodu opodstatněná.

- 138 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury pro splnění požadavků článku 253 ES musí být odůvodnění rozhodnutí přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvaha orgánu, který akt přijal, a to tak, aby zúčastněné strany mohly poznat odůvodnění přijatého opatření a soud Společenství mohl provést jeho přezkum. I když není vyžadováno, aby odůvodnění přesně určilo všechny relevantní skutkové a právní poznatky, musí být nicméně posuzováno nejenom s ohledem na znění aktu, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i podle všech právních pravidel upravujících dotčenou oblast (rozsudky Soudního dvora ze dne 29. února 1996, *Belgie v. Komise*, C-56/93, Recueil, s. I-723, bod 86, ze dne 12. prosince 2002, *Belgie v. Komise*, C-5/01, Recueil, s. I-11991, bod 68; rozsudky Soudu Skibsværftsforeningen a další v. Komise, bod 48 výše, bod 230, a ze dne 16. prosince 1999, *Acciaierie di Bolzano v. Komise*, T-158/96, Recueil, s. II-3927, bod 167).
- 139 V projednávané věci jediný důvod vyložený v bodu 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí zakládající povinnost uloženou Spolkové republice Německo, aby požadovala od společnosti ZEMAG navrácení částky 4 077 000 DEM, spočívá na „informacích poskytnutých německými orgány“.
- 140 Ve světle souvislostí, v nichž bylo napadené rozhodnutí přijato, je přitom namístě shledat, že takové odůvodnění není dostatečné.
- 141 Jak bylo poznamenáno v bodu 133 výše, je třeba připomenout, že německé orgány v jejich výše zmíněném dopise ze dne 10. března 2000 výslovně uvedly, že informace, které předaly Komisi, se týkaly pouze „prvního rozdělení“ částky 12 000 000 DEM mezi dceřiné společnosti. Německé orgány ve svém dopise ze dne 2. října 2000, který byl odpovědí na rozhodnutí o příkazu ze dne 1. srpna 2000 poskytnout „všechny údaje umožňující určit, jak byly výdaje holdingové [společnosti Lintra] rozděleny

mezi dceřiné společnosti“, předložily výpočty připomenuté v předcházejícím bodě, podle nichž částka 107 000 DEM [z částky 12 000 000 DEM] měla být přičtena společnosti ZEMAG vzhledem k tomu, že toto přičtení představuje podle německých orgánů „skutečné použití podpor“.

142 Když byla Komise dotázána Soudem na důvody, pro které byla částka 4 077 000 DEM přičtena společnosti ZEMAG v článku 3 napadeného rozhodnutí, uvedla, že informace předané německými orgány v odpovědi na rozhodnutí o příkazu ze dne 1. srpna 2000 neumožnily pochopit, jak byl zůstatek ve výši 107 000 DEM, který tvořily pohledávky spočívající v platbách uskutečněných holdingovou společností Lintra ve prospěch dceřiných společností a domnělé pohledávky, které měly dceřiné společnosti za holdingem, vypočítán. Výsledné číslo není podrobněji objasněno ani německými orgány. Komise dodala, že naopak je nezpochybnitelné, že musí být vymáhána celá půjčka ze státní pokladny ve výši 12 000 000 DEM a že jako základ k příkazu Komise k jejímu vrácení sloužilo rozdělení uvedené ve výše zmíněném dopise německých orgánů ze dne 10. března 2000 vzhledem k tomu, že neexistovaly přesnější a srozumitelnější údaje.

143 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise nařídila vrácení částky 4 077 000 DEM společností ZEMAG, aniž by dokázala nebo alespoň vysvětlila důvody, pro které je požadována tato částka.

144 Je sice pravda, jak uvádí Komise, že cíl, kterým je navrácení částky 12 000 000 DEM, musí být dosažen. Je nicméně namístě upřesnit, že způsob rozdělení těchto podpor mezi jejich skutečné příjemce nemůže být prokázán bez dostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí a pouze na základě pouhého předpokladu.

145 V tomto ohledu, i když v rámci příkazu přijatého na Komisi na základě čl. 10 odst. 3 nařízení č. 659/1999 může Komise v souladu s čl. 13 odst. 1 tohoto nařízení „nesplní-li členský stát příkaz k poskytnutí informací“, přijmout rozhodnutí o ukončení vyšetřovacího řízení na základě dostupných informací, není nicméně zbavena povinnosti vysvětlit právně dostačujícím způsobem důvody, které ji vedly k domněnce, že údaje poskytnuté členským státem v odpovědi na rozhodnutí o příkazu, nemohou být zohledněny v konečném rozhodnutí, které zamýšlí přijmout. Taková situace nemůže být připodobněna k okolnosti, za níž členský stát opomene poskytnout jakoukoliv informaci Komisi v odpověď na příkaz přijatý na základě čl. 10 odst. 3 nařízení č. 659/1999, kdy se jedná o případ, za něhož může být odůvodnění omezeno na to, že členský stát neodpověděl na zmíněný příkaz. V projednávané věci Komise byla tedy povinna uvést v napadeném rozhodnutí důvody, proč se domnívala, že informace poskytnuté německými orgány v odpověď na rozhodnutí o příkazu ze dne 1. srpna 2000, nemohly být zohledněny pro účely určení částky podpor, kterou musí vrátit společnost ZEMAG.

146 Je třeba rovněž připomenout, že Spolková republika Německo v dopisu ze dne 2. října 2000 zmíněném v bodu 135 výše upozornila Komisi na nové oznámení podpor poskytnutých dotčeným dceřiným společnostem v rámci jejich druhé restrukturalizace, přičemž tato poznámka se ostatně nachází v bodu 41 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Komise nemohla nevědět v době přijímání napadeného rozhodnutí, že se rozhodla zahájit dne 1. února 2001, což bylo dva měsíce před přijetím napadeného rozhodnutí, jehož text byl převzat ve výzvě k předložení vyjádření zveřejněném v *Úředním věstníku Evropských společenství* (Úř. věst. C 133, s. 3), formální vyšetřovací řízení, pokud jde o podpory za účelem restrukturalizace ve prospěch společnosti ZEMAG, v němž uvedla, ohledně částky podpor poskytnutých této společnosti od dne 1. ledna 1997, že „podpory ve výši 107 000 DEM jsou přezkoumávány v rámci rozhodnutí ve věci C-41/99, Lintra Beteiligungsholding GmbH“, to znamená v rámci řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí. Za těchto podmínek bylo věcí Komise přinejmenším odůvodnit rozdíl mezi touto částkou přičítanou společnosti ZEMAG a částkou uvedenou v napadeném rozhodnutí.

147 Z toho vyplývá, že odůvodnění, na němž je založeno napadené rozhodnutí, je nedostatečné s ohledem na článek 253 ES v rozsahu, v němž se týká povinnosti Spolkové republiky Německo požadovat navrácení podpor ve výši 4 077 000 DEM společností ZEMAG.

148 Vzhledem k výše uvedenému je namístě zrušit článek 3 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž příkazuje Spolkové republice Německo, aby jednak požadovala navrácení podpor ve výši 3 195 559 DEM žalobkyní ve věci T-111/01, včetně příslušných úroků, a jednak navrácení podpor v celkové výši 6 496 271 DEM žalobkyní ve věci T-133/01, včetně příslušných úroků.

149 Za těchto podmínek není namístě rozhodnout o společném žalobním důvodu žalobkyň vycházejícím ze svévolné povahy určení klíče k rozdělení částky 22 978 000 DEM, která má být vrácena, mezi žalobkyně, vzhledem k tomu, že příkaz k vrácení sporných podpor vypočítaných na základě zmíněné částky musí být, pokud jde o žalobkyně, zrušen. Není rovněž namístě rozhodnout o společném žalobním důvodu vycházejícím z domnělého pochybení, pokud jde o přičitatelnost povinnosti vrácení sporných podpor z důvodu převodu příslušných obchodních podílů žalobkyně ve věci T-111/01 a žalobkyně ve věci T-133/01 vzhledem k tomu, že příkaz k vrácení sporných podpor v obou věcech musí být zrušen.

K nákladům řízení

150 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu

úspěšný, náhradu ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise byla v zásadě ve sporu neúspěšná, je namísto jí uložit náhradu nákladů řízení, včetně nákladů spojených s řízením o předběžném opatření ve věci T-111/01, v souladu s návrhy žalobkyní.

Z těchto důvodů

Soud (první rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) Článek 3 rozhodnutí Komise 2001/673/ES ze dne 28. března 2001 ohledně státní podpory poskytnuté Německem EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG (která se stala Lintra Beteiligungsholding GmbH, se společnostmi Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte GmbH, LandTechnik Schlüter GmbH, ILKA MAFA Kältetechnik GmbH, SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH, SKL Spezialapparatebau GmbH, Magdeburger Eisengießerei GmbH, Saxonia Edelmetalle GmbH et Gothaer Fahrzeugwerk GmbH) se zrušuje v rozsahu, v němž je vyžadováno po Spolkové republice Německo požadovat navrácení částky 3 195 559 DEM, včetně příslušných úroků, od společnosti Saxonia Edelmetalle GmbH a celkové částky podpor ve výši 6 496 271 DEM, včetně příslušných úroků, od společnosti Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte (ZEMAG) GmbH.

2) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

3) Komisi se ukládá náhrada nákladů řízení, včetně nákladů spojených s řízením o předběžném opatření ve věci T-111/01.

Vesterdorf

Jaeger

Mengozi

Martins Ribeiro

Dehousse

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 11. května 2005.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

H. Jung

B. Vesterdorf

Obsah

Právní rámec	II - 1587
Skutečnosti předcházející sporu	II - 1590
Řízení a návrhy účastníků řízení	II - 1596
Právní otázky	II - 1598
Ke společnému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práv žalobkyně v rámci řízení stanoveného v čl. 88 odst. 2 ES	II - 1599
Argumenty účastníků řízení	II - 1599
— Ve věci T-111/01	II - 1599
— Ve věci T-133/01	II - 1601
Závěry Soudu	II - 1602
K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávných skutkových zjištění v napadeném rozhodnutí (věc T-133/01)	II - 1608
Argumenty účastníků řízení	II - 1608
Závěry Soudu	II - 1609
K žalobnímu důvodu vycházejícímu z domnělého pochybení ohledně konstatování zneužití podpor povolených rozhodnutím ze dne 13. března 1996 (věc T-111/01); ..	II - 1612
Argumenty účastníků řízení	II - 1612
Závěry Soudu	II - 1614
— K dosahu rozhodnutí ze dne 13. března 1996	II - 1615
— Ke konstatování zneužití podpor, jejichž navrácení je požadováno po žalobkyni ve věci T-111/01	II - 1617
	II - 1641

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z pochybení, kterého se dopustila Komise při určení příjemce sporných podpor	II - 1623
Argumenty účastníků řízení	II - 1623
— Ve věci T-111/01	II - 1623
— Ve věci T-133/01	II - 1625
Závěry Soudu	II - 1626
— K příkazu k navrácení sporných podpor, pokud jde o částku 22 978 000 DEM, uvedenému v článku 3 napadeného rozhodnutí (věci T-111/01 a T-133/01)	II - 1628
— K příkazu k navrácení sporných podpor, pokud jde o částku 12 000 000 DEM, uvedenému v článku 3 napadeného rozhodnutí (věc T-133/01)	II - 1632
K nákladům řízení	II - 1638